

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt VI. De fictione cujusdam falsissimæ Visionis Mahometi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

Erant enim Angeli Dei duo Norrot, & Marot misi olim de caelis in terram, gubernando, & instruendo generi humano tributis, his interdicitis, ne occiderent, aut injuste iudicaret, ne vinum biberent. Multo itaque tempore hic habiti cum noti essent Iudices uniuerso orbe, venit ad eos quadam die mulier, praecunctis feminis omni modo pulcherrima, causam habens aduersus maritum, quae ut causae suae accommodaret Iudices, quadam die invitauit eos ad prandium: quibus epulantibus ipsa epulas, & pocula vini apponit, astat ministrans, offert crebro, iussit ut fumant; quid plura? Vice-runt blanditiae mulieris: Inebriati poculis in hospitium formosam incalescerunt, victi accubitorum petierunt, sponder conditione, dummodo alter verbum doceat, quo in caelum ascendebant, alter verbum per quod descendebant. Pacer conditio. Cum ergo didicisset, allevata est subito, & ascendit in caelos. Quod eam vidisset Deus, explorata causa, posuit eam luciferae ita pulcherrimam inter stellas, ut fuerat inter mulieres. Illis in Iudicium evocatis proposuit Deus, ut eligerent inter poenas saeculi huius, & alterius: elegerunt hanc, suspensi sunt ergo per catenas ferreas de missis capitibus in puteo Behi, usque in diem Iudicii. Quod ergo Abdia, nonne sufficiens videtur causa, cur Paradiso licitum sit vinum, & hinc illuc? At, vera laus, & merito, Sic ille.

Instituit praeterea capitulum proprium in Alcorano de formica, aliud de aranea, de fumo aliud. Haec & his similia negator fatuus & ridiculus circularor, Mahometus effudit. Ex quibus quivis recti iudicii apertè viderit, quam longè lateque à lege Dei haec Mahometi lex distet.

CAPVT VI.

De fictione cuiusdam falsissimae Visionis Mahometi.

Inter alia, quae improbus Mahometus ad comprobationem suae legis, suaeque sanctitatis commendationem finxit, est illa celebris apud Alcoranum visio, qua raptus est in caelum, usque in conspectum Dei altissimi, quam ipse his verbis in *Cap. Filiorum Israel* narrat in Alcorano, teste Richardo, in confutatione Alcorani, his verbis: Laus ei (inquit) qui fecit transire seruum ejus in una nocte ex oratorio *Elaram*, quod est domus *Meche*; usque ad longissimum oratorium, quod est domus sanctae Hierusalem, quam benedicimus, & reliqua. Expositio autem huius sententiae est, quod Mahometus una dierum palabat maruinam ejus horam, quam cum perfecisset, dixit hominibus: O vos homines considerate: heri postquam ego discessi à vobis, venit ad me Gabriel, post ultimum vespertinam psalmodiam, & dixit mihi: O, Mahomete mandata tibi Deus, ut visites eam; cui dixi: Et ubi visitabo eam? & dixit Gabriel, in loco ubi est: & adduxit mihi jumentum, majus quidem asino, minus autem mulo, & nomen ejus *Elmparac*. Et dixit mihi, Ascende hoc & equita ad domum sanctam. Cumque conarer ascendere, aufugit jumentum: dixitque ei ista firmiter, Mahometus enim est, qui vol te ascendere, & respondit jumentum, nunquid pro eo missus sum? Respondit Gabriel, utique. Et dixit jumentum, non per-

mittam e in ascendere, nisi prius rogaverit Deum pro me. Ego autem intercessi pro jumento apud Deum meum, ascendere ipsum: & ambulabat me insidente tensi gressu: collocabatque unguam pedis in horizonte visus sui, & sic veni in domum sanctam, in minori spatio, quantum oculi videt peribi posset.

Erat autem Gabriel mecum, & duxit me ad ritem in domo sancta Hierusalem: & dixit mihi Gabriel: descende, quoniam ab hac petra ascendes in caelum, & descendi, & Gabriel ad rupem *Elmparac* jumentum cum tingulo ligavit, & portavit me in humeris suis usque in caelum. Cumque venissemus ad caelum, pulsavit januam Gabriel, dictumque fuit ei: quis est? Respondit, ego sum Gabriel. Dicitumque fuit rursus ei: & quis est tecum? Respondit, Mahometus: dixit autem Janitor: nunc quid pro eo missus fuisti? & dixit Gabriel, etiam, Et aperuit nobis januam, & vidi gentes Angelorum: & bis flectens pro eis genua effudi orationem. Et post haec cepit me Gabriel, & duxit me ad secundum caelum: Erat autem spatium horum duorum caelorum, iter quingentorum annorum. Et quam primum pulsavit januam, responsio facta est ei, per omnia similis, usque ad septimum caelum: in quo septimo caelo, describit se vidisse populum Angelorum, quorum uniuscujusque magnitudo milites mundi magnitudinem longe excedebat: singuli septuaginta millia capitum habebant, & in quolibet capite septingenta millia ora, & in quolibet ore mille septingentas linguas, laudantes Deum septingentis millibus idiomatibus.

Cumque vidisset unum Angelum flectentem, causam percunctatus est: cui respondit Angelus, se peccasse, ipse autem pro eo oravit. Sicque, inquit, Gabriel commendavit me alteri Angelo, & ille alteri, & sic deinceps, quousque fleti coram Deo, & tribunali ejus. Et reiecit me Deus manu ejus inter humeros, ita ut ad medullam spinæ docti mel frigiditas ejus pertransierit: & dixit mihi, Imposui tibi & plebi tuae orationes: eumque discessissem ad quartum caelum, consuluit mihi Moyses, ut reverterer ad levandum populum, qui orationes ferre non poterat: & primo reditu obtinuit remissionem à decimo usque ad quartum, & à quarto reditu, usque ad septimum, & in fine tantum decrevit numerus orationum, ut paucae remanerent. Cumque diceret Moyses, nec has poterunt ferre homines, ego pudore suffusus nolui amplius ascendere, sed rediens ad *Elmparac* equitavi descendens in domum *Meche*: horum autem omnium tempus minus fuit quam decima pars noctis.

Visionem hanc hoc verborum tenore refert Richardus *cap. 14*, vit alias versatissimus in Alcorano, Saracenorum acerrimus oppugnator, pluraque se praetertulisse, quam narrasse affirmat: haecque est illa famosa visio, qua, (ut supra tetulimus) audita à Saracenis mille homines à lege recesserunt, clamantes; *Ascende de die in caelum, ut nos aspiciamus, & videamus obviares tibi Angelos* (ita fuerunt hujusmodi mendacio five visione exasperati) sic enim Spiritus sanctus eum permisit mentiri, ut facile quis eum possit capere in sermone, figmentaue cognoscere. Quare inquam indiguit Asino, vel jumento à *Meche* usque ad Hierusalem, qui ex Hierusalem usque ad ultimum caelum ascendit absque asino? Quorsum Asinus orationes postulat Mahometi, cum bellua orationibus non indigeret? Quorsum in caelo tot Angelorum monstra, septuaginta millia capita, & in quolibet capite septua-

septuaginta millia ora habentia finguntur? aut quæ conventio Angeli cum stribus, aut stribum cum gloria & latitia Paradisi? Aut quomodo potuit splendorem Angelorum in cælo sustinere, qui, ut ipse testatur, apparente sibi Angelo, semper in terram concidebat, & spumans agriabatur, & incurvabatur, & contrahebantur manus, & pedes ejus? neque in prædicta visione docet se spiritu raptum, sed potius corpore simul, & anima, quod longe absurdissimum est. Cujus signum est, quia dicit Deum manu sua terigisse eum inter humeros, & sensisse frigiditatem usque ad medullam spinæ dorsalis. Unde Deum, & Angelos supponit positionem habere spatio corporali, ipsumque Deum vidisse oculis corporeis: quare non mirum si Deum corporeum faciat. At quomodo animam Moysis oculis corporeis videre potuit? Ex quo, & ex alijs, quæ brevitas causa prætermittuntur, vana & mendacia esse omnia, quæ in Alcorano continentur, colligitur; & eorum auctorem non Dei, sed Dæmonis fuisse Prophetam.

CAPVT VII.

De contrarietatibus, quæ inveniuntur in Alcorano, ex quibus mendacia Mahometi clarius deprehenduntur.

OPortebat mendacem Mahometum memorem esse, ut non sibi passim legem contradicentem ferret: sunt enim in Alcorano contradictiones quamplurimæ. Etenim ipse multoties dicit Deum erantes non deducere; & tamen in multis locis docet orare, ut dedicantur à renebris in lucem, & ex rectitudine in rectitudinem. Item dicit de ipso, quod factus est orphanus in errore: idololatra enim erat. Sed tamen quod talem se Deos Prophetam fecerit dicit; quoniam quando Deus eum accessit ad ipsum ascendit, ad septimum usque cælum, & impetravit ab Angelo veniam, qui peccata sua deplorabat. Item dicit in *cap. Impacata*, quod interpretatur *Iuvencia*, quod Iudæi & Christiani salvabuntur. Et in *cap. Abraham* dicit post hæc, quod nulli salvabuntur, præter eos, qui sunt in lege Saracenorum; & ipse mandat his, non tam asperis quam suavioribus verbis cum alterius sectæ hominibus disputent. Non enim, inquit, hominis, sed Dei est errantem ad rectam viam deducere, & quisque pro se solo, non alio rationem reddet. Postea autem plurimis in locis, mandat interimi omnes & spoliari, qui sectæ suæ non credunt, quousque credant, vel tributa solvant. Item dicit in *Cap. Comenti*, quod eorum, qui suscipiunt alterum Deum, præter Deum, horum tu non sis custos, vel cura or, sed sibi soli hoc servavit Deus. Hæc autem est præter digna contradictio; hinc quidem toties mandate interimi infideles; illinc autem rursus mandate neminem esse tanti sceleris puniorem; sed soli Deo pro his punitionem servari.

Item in *Cap. Eltemenim* in fine se ipsum jactat, quod non ex his sit, qui credere compellunt: sed quomodo hoc verum est, cum imperet interimi & spoliari eos, qui non credunt? Quæ enim major compulsio quam cædei? Item in *Cap. Bovis*, conce-

dit, quod est præter naturam, misceri nimirum masculos cum mulieribus. Dicit enim Saracenis, ne maculent se ipsos cum infidelibus, antequam credant. Et de mulieribus dicit, Mulieres vestra vestra sunt, arate eas sicut vultis: sed tamen in *idem cap.* dicit, quod Sodomitæ tempore Loth abominabile peccatum commiserunt, & prioribus nationibus inusitatum. Item prohibet auguria, & tamen in *cap. Elaphar* dicit, Auguremini, si aliter non potestis, in scissura digiti, & qui hoc non facit anathema sit. Item dicit se missum esse Arabibus, quod non habeant Apostolum à Deo. Dicit autem & Alcoranum in sola lingua Arabica datum esse, dicitque se nescire aliam linguam præter Arabicam, & tamen postea dicit, se missum esse ad universitatem gentium. Dicit enim in *cap. Prophetarum*, Deum ei dixisse: Misimus te ad universitatem gentium: sed quomodo venire potuit ad omnes gentes, quæ divisæ erant in septuaginta linguas, qui non alia nisi Arabica lingua mentem exprimere potuit? manifesta igitur contradictio est, eundem solis Arabibus missum esse, qui omnibus gentibus missus sit. Non igitur lex Dei est in quot contradictiones inveniuntur.

Item in Alcorano dicit Mahometus, se esse generalem Prophetam, missum ad universas gentes: unde in *cap. Prophetarum* fingit Deum dicentem sibi: Nos misimus te ad universitatem gentium; & tamen ipse alibi affirmat, quod Alcoranus est sibi datus Arabicè, & quod aliam præter linguam Arabicam non sciat: quomodo igitur missus erat ad omnes gentes, earum linguæ imperitus? Item alibi affirmat, ut supra diximus, Patriarchas legis antiquæ, ipsosque Apostolos esse Saracenos, alibi se esse primum Saracenorum: Item de se ipso testatur in Alcorano, nescire se, quid ei sibi vel Saracenis, ignorareque utrum ipse, & ipsi in via salutis sint nec ne. Alibi vero docet per Alcoranum etiam ipsos demones esse salvandos. Denique de Alcorano docet, non esse in mundo, qui possit eum intelligere: & ex alio *cap.* præcipit Alcoranum ab omnibus servari: quomodo ergo adimplent, quæ non intelliguntur?

CAPVT VIII.

Legem Alcorani esse rationi dissolutam, quia turpis, & primò, quia peccatum contra naturam Saracenis concedit.

VEniamus nunc ad turpitudinem hujus nefandæ legis, quæ tantis obcenitibus animas ad Deum genitas, velut in cœni gurgite demersit, ut pudeat etiam referre. Nam, ut omitam nunc turpem felicitatem, quam in alia vita in voluptatibus corporeis constituit; in hac etiam vita, & mater maribus admiscet, & nefandos coitus contra naturam, contraque DEI justitiam permittit: ac ut libidini fræna laxaret, contra divinas, naturalesque matrimonij leges, adulteria concessit, maritoque usum ancillarum liberè permittit: quæ omnia non solum divinæ legi, sed & naturali in visa sunt.

In primis bestialis Mahometus peccatum contra naturam manifestè Saracenis concedit; quamvis aliqui ex ipsis glossas nescio quas excogitent, ad excusandum Mahometum, ipse tamen clare in Alcorano inquit, quod non polluant se cum infidelibus, nisi credant. Et de mulieribus in-